

[Handelsministeren.]

finanspolitik, dens bank- og anlægspolitik og nationalbankens pengepolitik. Det kan ske gennem et samarbejde mellem staten og nationalbanken, og det kan også ske ved, at banken i højere grad knyttes til staten. Jeg finder ikke, at der er sket sådanne ændringer i det hidtidige samarbejde, at tiden er inde til at stille forslag om en ændring af nationalbankens styrelse.

Alfred Jensen: Jeg beklager, at regeringen og dermed også handelsministeren ikke kan gå ind på de ønsker, der er fremsat fra Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund, ønsker, som deles i vide kredse af befolkningen, og som også andre fagforbund har givet udtryk for. Jeg er naturligvis tilfreds med at høre, at ministeren mener, at der må ske en vis koordination af den økonomiske politik, men jeg kan ikke gå ind for, at der her ikke er sket noget, som betyder et brud på det hidtidige samarbejde. Det er vel også den opfattelse, der er kommet til udtryk fra forskellige fagforbund, også fra medlemmer her i tinget. Umiddelbart efter diskontoforhøjelsen udtalte således et af de socialdemokratiske medlemmer, det ærede medlem hr. Th. Mikkelsen, sig meget stærkt herimod og sagde, det var et snigløb over for regeringens politik. Det var private spekulanter, der stod bag og søgte at udnytte konjunkturerne til skade for beskæftigelsen. For nogle år siden, da der også blev gennemført en diskontoforhøjelse, skrev det ærede medlem hr. Holger Eriksen i Demokraten, at man ikke kan tolerere den tilstand, at nationalbanken fører en anden pengepolitik end regeringen, og derfor må noget af det første, der sker, når folketinget samles, være, at man lægger bånd på nationalbanken, så den ikke driver sin egen rentepolitik. Jeg mener, at vi her må tage stilling til det spørgsmål, og at man må sikre, at der ikke opstår den slags misopfattelse af, hvem der egentlig har ansvaret for, hvad der sker. Hvis regeringen ikke vil stille et sådant forslag, agter den kommunistiske gruppe at fremsætte et forslag til beslutning, for at vi kan få de problemer belyst og drøftet igennem, så der ikke kan være nogen tvivl om, hvem der har ansvaret for det, der her er sket, og hvem der fremefter skal træffe de afgørelser, som folket

kommer til — jeg skal have lov at sige — at leve og lide under.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Helge Larsen* til kirkeministeren:

„Hvad vil kirkeministeren gøre i anledning af, at biskop Chr. Baun, Viborg, har frabedt sig hjælpepræst Helga Jensens tilstedeværelse ved grundstensnedlæggelsen til ny kirke i Skive?“

Helge Larsen: Ved meddelelsen om, at biskop Baun, Viborg, havde frabedt sig hjælpepræst Helga Jensens nærværelse ved højmesse i Skive kirke og ved den påfølgende grundstensnedlæggelse til den ny Brårup kirke, var ens første reaktion den kendte: drømmer jeg, eller er jeg vågen? Men man var altså vågen, og det var virkelighed.

Så kom galgenhumoren op i én, og man spurgte sig selv, om vi nu var kommet så langt i modsætning til tidligere tiders kirkegangstvang, at man skulle til at bede sin biskop om tilladelse til at gå i kirke.

Stort bedre blev det egentlig ikke, da biskop Erik Jensen, Ålborg, der fungerede som budbringer mellem Viborgbispen og pastor Helga Jensen, som en art forklaring på det skete meddelte, at hendes nærværelse kunne være pinlig for biskop Baun. Det kunne let tænkes, at pressefotografer ville knipse dem sammen, og at dette blev opfattet som udtryk for, at biskop Baun var ved at forlige sig med kvindelige præster.

Så blev man da klar over, at begivenheden i Skive var en udløber af den tidligere strid om kvinders adgang til præstestillinger; men medens der ved gennemførelsen af bispefrihedsloven argumenteredes ud fra ønsket om at sikre en biskops samvittighedsfrihed, var begrundelsen nu så småborgerlig, som den vel kunne blive. Det gjaldt om, at biskop Baun ikke skulle figurere side om side med en kvindelig præst i en avis eller et billedblad. Biskoppen måtte ikke tabe ansigt. Mon egentlig biskop Erik Jensen har gjort sin kollega gavn ved sin virksomhed i denne sag?

Når jeg imidlertid har ønsket at stille den højtærede kirkeminister et spørgsmål angående denne sag, er det ikke for at blande mig i drøftelsen af det eventuelt pinlige i